

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 24. januar 2018 — Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik

(Sag C-433/15) ⁽¹⁾

(Traktatbrud — mælk og mejeriprodukter — tillægsafgift på mælk — produktionsårene 1995/1996 til 2008/2009 — forordning (EF) nr. 1234/2007 — artikel 79, 80 og 83 — forordning (EF) nr. 595/2004 — artikel 15 og 17 — tilsidesættelse — manglende effektiv betaling af afgiften inden for den fastsatte frist — manglende opkrævning i tilfælde af manglende betaling af afgiften)

(2018/C 104/02)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved P. Rossi, D. Nardi og J. Guillem Carrau, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Italienske Republik (ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocati dello Stato P. Gentili og S. Fiorentino)

Konklusion

1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1 og 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter, artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 1788/2003 af 29. september 2003 om en afgift på mælk og mejeriprodukter, artikel 79, 80 og 83 i Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22. oktober 2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) og, hvad angår Kommissionens gennemførelsesbestemmelser, artikel 7 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 536/93 af 9. marts 1993 om gennemførelsesbestemmelser for tillægsafgiften på mælk og mejeriprodukter, artikel 11, stk. 1 og 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1392/2001 af 9. juli 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter samt endelig artikel 15 og 17 i Kommissionens forordning (EF) nr. 595/2004 af 30. marts 2004 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1788/2003 om en afgift på mælk og mejeriprodukter, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1468/2006 af 4. oktober 2006, idet den har undladt at sikre, at den skyldige tillægsafgift for overskudsproduktionen i Italien i forhold til størrelsen af den nationale kvote fra det første produktionsår, hvor tillægsafgiften reelt blev pålagt i Italien (1995/1996), til det sidste produktionsår, hvor der i Italien blev foretaget overproduktion (2008/2009),

— rent faktisk blev opkrævet fra de enkelte producenter, der havde bidraget til hver produktionsoverskridelse

— samt betalt i rette tid efter meddelelse om det skyldige beløb af køberen eller producenten i tilfælde af direkte

— eller, når den ikke blev betalt i rette tid, registreret og eventuelt krævet betalt af disse købere eller producenter.

2) Den Italienske Republik betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 354 af 26.10.2015.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 23. januar 2018 — F. Hoffmann-La Roche Ltd m.fl. mod Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato — Italien)

(Sag C-179/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — konkurrence — artikel 101 TEUF — aftale — lægemidler — direktiv 2001/83/EF — forordning (EF) nr. 726/2004 — påstande vedrørende risici, der er forbundet med anvendelsen af et lægemiddel til en behandling, der ikke er omfattet af dets markedsføringstilladelse (off-label) — afgrænsningen af det relevante marked — accessorisk begrænsning — aftale med konkurrencebegrænsende formål — undtagelse)

(2018/C 104/03)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: F. Hoffmann-La Roche Ltd, Roche SpA, Novartis AG og Novartis Farma SpA

Sagsøgt: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Procesdeltagere: Associazione Italiana delle Unità Dedicare Autonome Private di Day Surgery e dei Centri di Chirurgia Ambulatoriale (Aiudapds), Società Oftalmologica Italiana (SOI) — Associazione Medici Oculisti Italiani (AMOI), Regione Emilia-Romagna, Altroconsumo, Regione Lombardia, Coordinamento delle associazioni per la tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e consumatori (Codacons) og Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

Konklusion

- 1) Artikel 101 TEUF skal fortolkes således, at en national konkurrencemyndighed med henblik på anvendelsen af nævnte bestemmelse foruden de lægemidler, der er godkendt til behandling af de omhandlede sygdomme, kan inkludere et andet lægemiddel, hvis markedsføringstilladelse ikke omfatter denne behandling, men som anvendes til dette formål og således har et konkret element af substituerbarhed i forhold til de førstnævnte lægemidler, i det relevante marked. For at fastslå, om der består et sådant element af substituerbarhed, skal denne myndighed lægge resultatet af de med henblik herpå kompetente myndigheder eller retsinstansers undersøgelse, såfremt en sådan er foretaget, af, om det omhandlede produkt er i overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder for fremstillingen eller markedsføringen af produktet, til grund for bedømmelsen af dette resultats virkning på efterspørgsels- og udbudsstrukturen.
- 2) Artikel 101, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at en aftale, der indgås mellem parterne i en licensaftale vedrørende udnyttelse af et lægemiddel, som med henblik på at reducere konkurrencepresset på brugen af dette lægemiddel til behandling af visse sygdomme har til formål at begrænse tredjeparters adfærd, der består i at tilskynde til brugen af et andet lægemiddel til behandling af de samme sygdomme, ikke falder uden for anvendelsesområdet for den nævnte bestemmelse med henvisning til, at denne aftale er accessorisk til nævnte licensaftale.
- 3) Artikel 101, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at en aftale mellem to virksomheder, der markedsfører to konkurrerende lægemidler, udgør en aftale med konkurrencebegrænsende »formål« som omhandlet i denne bestemmelse, når denne aftale i en sammenhæng, der er kendetegnet af usikkerhed hvad angår den videnskabelige viden på området, omhandler udbredelse til Det Europæiske Lægemiddelagentur, til det medicinske personale og til offentligheden af vildledende oplysninger om bivirkningerne ved brugen af et af disse lægemidler til behandling af sygdomme, der ikke er omfattet af det pågældende lægemiddels markedsføringstilladelse, med henblik på at reducere det af denne brug følgende konkurrencepres på brugen af et andet lægemiddel.